

Pocity viny

„Musíme ji přesunout,“ řekne vrchní sestra. Mluví hlasitě a rázně, jako když bičem mrská, protože přesně takhle ona mluví vždycky.

Primář zvedne oči od papírů. „Málem bych zapomněl. Kdy to vypukne?“ zeptá se tiše, přijde mu nevhodné mluvit nahlas v místnosti, kde někdo spí, nechce pacientku probudit, i když právě na její probuzení se tady čeká a nic by ho nepotěšilo víc.

„Ve čtvrtek.“

„Příští?“

„Ne, tenhle.“

Oba se zadívají směrem k lůžku. „Zítřa vás přesuneme, ano?“ rozhodne primář a bůhví proč připojí na konec své věty otazník. Jí je to přece jedno, kde bude ležet, jestli to tady potřebují vymalovat, tak ať si to vymalují, ona ty zažloutlé stěny stejně nevidí, oči má zavřené a působí klidně, jako by jen spala, aspoň Julie má ten pocit, když ji přijde s dětmi odpoledne navštívit. Drží ji za ruku a pořád přitom čeká, že ucítí na dlani pohyb jejích prstů, zašimrání, jen neznatelné, jako když slabý vítr pohladí skrz otevřené okno záclonu, ale ono vůbec neza-fouká. Julie přesto ruku nepouští a tiše vypráví o tom, co se stalo dnes ráno. Nic moc se nestalo, jenže sedět tady beze slov, to jí připadá divné, to sem přece ani nemusela jezdit, takže to málo, co se stalo, popisuje do těch nejmenších podrobností. Má obrovský pocit viny, i když ho přece nemusí mít, ona za to nemůže, ona nechtěla, ona má přece Míšu ráda, dokonce i teď, po tom všem, pořád jí má ráda, kdyby jí ráda neměla, tak by tady neseděla.

„Bruno rozbil hrneček, jeden z těch čtyř, co jsme si tenkrát společně koupili na trhu, pamatuješ? A Meda mu osolila čaj... schválně.“

„Já jsem mu nic neosolila, osolil si ho sám,“ brání se Meda.

„Pourquoi?“

„Protože je blbej.“

„Parlez français!“

„Proč?“

Julie mávne rukou, teď se tím nechce zdržovat, poslední dobou nemá na Medu nervy, poslední dobou nemá nervy na nic, všechno se to rozpadlo, všechno je rozbité. Jako ten keramický hrneček s puntíky, který už Julie nemůže nikde sehnat a nemůže ho ani slepit. Je to pryč.

„Mami, ona spí?“ zeptá se Bruno, sedne si k Míše na postel a zblízka si ji pozorně prohlíží, dokonce se prstem dotkne špičky jejího nosu.

„Ano, Bruno, spí, a slez z té postele, tohle se nedělá!“ okřikne ho Julie. Bojí se, že Míše vypojí nějakou důležitou hadičku, v pokoji něco pípne, ale snad to pípnout má, nezní to výhružně, prostě jen obyčejné pípnutí, stejně mu znovu přikáže, aby slezl, okamžitě!

„Proč na ni teda mluvíš, když spí? Dyť tě neslyší.“

Julie dá hlavu zamyšleně na stranu. „Já si právě myslím, že nás slyší.“

„To nechápu.“

„To nevadí,“ řekne Julie a pak si vzpomene na ty orchideje, co přinesla. Vstane, vezme je z parapetu, na který je odložila, a strčí ke třem růžovým růžím, co už jsou ve váze na nočním stolku, protože jiná váza než právě ta na nočním stolku tady není. Julie ji vezme a přesune na stůl, protože tady u okna je mnohem víc světla.

„Lidi v komnatu slyší,“ poučí zatím Meda Bruna a dodá, že jí to říkal táta, a táta to musí vědět nejlíp, táta ví o těchhle věcech všechno, táta ví všechno o všem.

Bruno se zarazí. „V jakém komnatu?“ Máma mu přece řekla, že Míša spí, a řekl mu to i táta, že až se vzbudí, tak bude zase v pořádku, že si potřebuje odpočinout a nabrat síly, že je nemocná, o komnatu nikdo nemluvil a co to vůbec je?

Meda protočí panenky, proč musí mít zrovna ona tak pitomého bráchu? „To je jako tendleten pokoj, přece.“

„To asi myslíš komnatu,“ zasměje se Julie.

„Jo, komnatu,“ zopakuje Meda. „Každá princezna ji má, a Míša je princezna.“

Juliina tvář na okamžik ztuhne. „To taky říkal táta? To o té princezně?“

Meda zavrtí hlavou, to jí nemusel nikdo říkat, to přece každý vidí, že Míša je princezna, a Bruno vykřikne, že už to konečně chápe, že je Míša zakletá, zakletá princezna. „Ona je zakletá, mami, že?“ ujišťuje se.

„Tak nějak,“ zašeptá Julie. „Parlez français entre vous!“

„Proč spolu nemůžem mluvit česky?“ diví se Meda.

„Protože tu francouzštinu za chvíli úplně zapomenete.“

„No a?“

„Jednou vás to bude mrzet.“

„To teda nebude,“ odsekne Meda.

„Ale bude.“

„Nebude.“

„Jdi radši na chodbu a ty taky, Bruno, já tam za vámi za chvíli přijdu,“ vyžene je Julie a do ruky dá přitom Medě peníze, někde tam určitě bude automat, tak ať si koupí něco k jídlu nebo k pití, jí je to dneska jedno. „Žádnou coca-colu,“ zavolá, než se za nimi zavrou dveře, takže zas až tak jedno jí to není ani dneska.

„Proč?“ zeptá se Julie nahlas, když v pokoji zůstane sama. „Dali jsme ti všechno... všechno,“ zopakuje a zní to jako výčitka. Michaela ji neslyší, anebo možná opravdu ano, ale potvrdit to nedokáže, ani nepatrným pohybem, ani hlesnutím. Ničím.

Julie se přesune o kousek blíž. „Bylo to tak hezké, měli jsme se přece fajn, a ty jsi to zkazila, úplně všechno... všechno!“ Zase to opakuje a zase to zní jako výčitka. „Nevím, jestli si vůbec přát, aby ses probudila,“ přiznává po chvíli ticha, ale pořád tady sedí, nemůže se přinutit k odchodu, pořád se na

Míšu dívá a pořád ji drží za ruku, dokonce si uvědomí, že jí přitom tečou z očí slzy, tak si je utře hřbetem dlaně a hlasitě se vysmrká do papírového kapesníku. „Sakra, vidíš, co se mnou děláš?“ řekne a do třetice to zní jako výčitka, pak se ozve energické klepnutí na dveře a vejde Max. Vypadá překvapeně a našťavaně. Proč sem, sakra, Julie chodí a ještě ke všemu sem tahá děti?

„Väntar du på mig?“ zeptá se.

Julie se otočí a je stejně překvapená jako Max. „Já, nebo ona?“

„Ty, samozřejmě.“

„Ne, na tebe tady opravdu nečekám.“

„To je škoda,“ usměje se Max a políbí Julii na tvář.

„Co tady děláš?“ zašeptá ona.

„Chtěl jsem ji vidět. Jak jí je?“

„Pořád stejně.“

„A tobě?“

Julie si sáhne na levou paži. „Myslíš tohle?“

„Myslím všechno.“

„Ta ruka už bolí míň.“

„Pak se ti na ni podívám,“ slíbí Max a přijde až těsně k Míši-
ně lůžku. Ze všeho nejdřív zkontroluje monitor zobrazující
srdeční frekvenci, krevní tlak, nitrolební tlak a mozkový per-
fuzní tlak, pak teprve se zadívá na spící Michaelu. Má chuť
políbit ji na čelo, ale před Julií to nemůže udělat, proto před-
stírá, že ještě kontroluje intravenózní katétr, aby měl důvod se
jí aspoň zběžně dotknout, pak si vezme druhou židli a sedne si
k posteli, tak jako Julie. Sedí tam oba vedle sebe jako ve školní
lavici, jako by je měl někdo oznámkovat. Jedničku za to, že
přišli. Trojku za to chování předtím.

„Probudí se?“ zeptá se Julie po chvíli. Max to přece musí
vědět.

„Doufám, že ano,“ řekne Max, a aniž by se na Julii podíval,
dodá, že by to bylo pro všechny nejlepší.

„I pro mě?“

„Samozřejmě jestli zemře, tak...“

„Nemluv o tom,“ zarazí ho Julie.

„Musí se probudit, prostě musí.“

„Viděls ty její vlasy?“

„Viděl, už předtím.“ Max jemně zatřepe hlavou, jako by některé věci z minulosti chtěl z myšlenek odehnat.

„A co na to říkáš?“

„Nic. Co bych na to měl říkat?“

„Jasně, ty nikdy nic neříkáš, nic neřešíš, a pak to dopadne takhle.“ Julie prstem našťvaně ukáže na Míšu.

„Takže je to moje vina? Fakt chceš, abych se cítil ještě hůř, než už se kvůli tomu cítím, sakra?“

Julie zavrtí hlavou a znovu se rozpláče.

„Nech toho, venku se ti cpou děcka čokoládou a ty tady sedíš a brečíš. Pojd,“ řekne Max, vezme Julii za paži a vede ji na chodbu.

„Ona umřela?“ vyhrkne Meda vyděšeně, když vidí mámu, jak brečí, a tátu, jak ji podpírá, to by ji přece nepodpíral, kdyby Míša neumřela, a máma nebrečí skoro nikdy, takže jo, takže umřela...

„Neumřela,“ uklidní ji táta a pak navrhne, že si všichni zajdou na pizzu. Na hezký společný oběd. Jako dřív, jako rodina. Oni čtyři. Jako by se nic nestalo.

„Jóóó, pizza!“ křičí Bruno, i když si není jistý, jestli se mu po vši té čokoládě a coca-cole ještě vůbec vejde do břicha, Julie ho pohladí po rameni a pak všichni vyjdou z nemocnice ven na vzduch.

Honza se zastaví u dveří, ke kterým je dovedla staniční sestra, vezme za kliku, a pak se zarazí, nechce jít dovnitř s Alicí, chce být s Míšou zase sám, jako včera, jenže jak naschvál dnes potkal Alici přímo před pavilonem S1, takže jdou za Míšou spolu.